

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 7Co/206/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1512227736
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 02. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Adela Unčovská
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1512227736.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Adely Unčovskej a členov senátu JUDr. Mariany Harvancovej a Mgr. Niny Dubovskej, v právnej veci žalobcu: C. C., W.. X.X.XXXX, F. Q. W.. X, F., zastúpeného: Advokátska kancelária MH Legal, s.r.o., IČO: 46 409 483, so sídlom Červenej armády 1, Martin proti žalovanému: Československá obchodná banka, a.s., IČO: 36 854 140, so sídlom Žižkova 11, Bratislava o zaplatenie 65,78 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava V zo dňa 6.3.2018, č.k. 12C/215/2012-100, jednomyseľne takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie sa m e n í tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 65,78 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,75% ročne zo sumy 65,78 eur od 3.10.2012 do zaplatenia, to všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Žalobcovi sa proti žalovanému priznáva nárok na plnú náhradu trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal voči žalovanému zaplatenia 65,78 eur s príslušenstvom titulom vydania bezdôvodného obohatenia a žalovanému nepriznal nárok na náhradu trov konania.

2. Rozhodnutie vo veci samej právne odôvodnil § 451 ods. 1, 2, § 456 veta prvá, § 458 ods. 1, § 52 ods. 1, 3, 4, § 53 ods. 1, 2 a 12 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“), § 1 ods. 3 písm. a), § 9 ods. 2 písm. k) a n) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“) a vecne tým, že žalobca dňa 19.6.2007 uzavrel s právnym predchodcom žalovaného zmluvu o hypotekárnom úvere na základe žiadosti prijatej dňa 18.4.2007, v zmysle ktorej sa žalobca zaviazal okrem iného zaplatiť žalovanému ako banke poplatkov za vedenie úverového účtu a správu úveru mesačný poplatok v zmysle sadzobníka poplatkov za poskytovanie bankových služieb. Žalobca si uplatnil nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré predstavovalo zaplatené poplatky za vedenie účtu a správu úveru vo výške 65,78 eur (a²,99 eur) za obdobie od 1.2.2011 do 30.10.2012. Poukázal na to, že zavedením § 53 ods. 12 Občianskeho zákonníka došlo k úplnej transpozícii čl. 4 smernice 93/13/EHS z 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách a je vyjadrením požiadavky komplexného hodnotenia všetkých okolností súvisiacich s uzatvorením zmluvy, ako aj všetkých ostatných podmienok uvedených v zmluvnom dojednaní. Zároveň poukázal na to, že banky až do 9.6.2013 požadovali od spotrebiteľov úhradu poplatkov za vedenie úverového účtu a až s účinnosťou od 10.6.2013 sa novelizáciou zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, ktorým sa zmenil a doplnil aj zákon o spotrebiteľských úveroch, veriteľom zakázalo požadovať od spotrebiteľa úhradu poplatkov, náhradu nákladov alebo inú odplatu za vedenie, evidenciu alebo správu spotrebiteľského úveru alebo účtu, na ktorom je vedený spotrebiteľský úver a ktorého zriadenie alebo

vedenie je podmienkou poskytnutia spotrebiteľského úveru alebo poskytnutia spotrebiteľského úveru za ponúkaných podmienok (§ 9 ods. 10 zákona o spotrebiteľských úveroch), pričom dôvodom pre prijatie tejto novely bolo aj rozhodnutie Spolkového súdneho dvora v Nemecku (Bundesgerichtshof) č. k. XI ZR 388/10 z 7.6.2011, ktorý rozhodol, že zmluvné podmienky vo všeobecných obchodných podmienkach banky, ktoré požadujú od spotrebiteľa úhradu poplatku za vedenie úverového účtu podliehajú súdnej kontrole a sú podmienkami neprijateľnými, keďže vedenie úverového účtu nepredstavuje samostatnú odplacnú službu banky klientovi, práve naopak, slúži výhradne záujmom banky. Zdôraznil, že podľa § 3 ods. 1 písm. a) zmluva o hypotekárnom úvere nie je spotrebiteľskou zmluvou (a nebola ani v čase uzavretia predmetnej zmluvy) a ak by aj súd posúdil danú zmluvu ako spotrebiteľskú (s ohľadom na ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka), v danom čase (až do 9.6.2013) bolo možné zo strany veriteľov spotrebiteľských úverov všeobecne požadovať „iné“, t. j. akékoľvek poplatky, teda aj poplatky za vedenie jedného alebo viacerých účtov (§ 9 ods. 2 písm. k) a n) zákon o spotrebiteľských úveroch) s tým, že veritelia, teda aj žalovaný mal obligatórnu povinnosť takéto poplatky uviesť v písomnej zmluve o spotrebiteľskom úvere. Konštatoval, že strany sporu ako zmluvné strany sa v čase uzavretia predmetnej zmluvy riadili vtedy platnými zákonnými predpismi, z čoho vyplýva, že zmluvu (ktorá obsahuje všetky zákonom vyžadované náležitosti) uzavreli slobodne a vážne, dostatočným spôsobom sa oboznámiať s jej obsahom, ktorému rozumeli a na znak toho, že s ním súhlasia, zmluvu podpísali. Uviedol, že žalobca o poskytnutie hypotekárneho úveru požiadal žalovaného podaním písomnej žiadosti dňa 18.4.2007, pričom k uzavretiu samotnej zmluvy po schválení jej obsahu oboma zmluvnými stranami, došlo dňa 19.6.2007 (teda s 2-mesačným časovým odstupom). Vyslovil, že ak žalobca namietal, že zmluvu vypracoval a navrhoval žalovaný a žalobca len musel súhlasiť so všetkými podmienkami uvedenými v zmluve, bez možnosti individuálnych dojednaní, ak chcel úver získať, je otázne, nakoľko mohol a aj ovplyvnil zmluvné podmienky, keď sám priznáva, že nesúhlasil a neakceptoval dojednanie o rozhodcovskej doložke (viď čl. XIV. odsek 4 zmluvy). Zastával názor, že žalobca sa rozhodol požiadať o poskytnutie hypotekárneho úveru žalovaného z vlastného podnetu (pravdepodobne po dôkladnom zvážení všetkých ponúk poskytovateľov takýchto úverov na slovenskom trhu), pričom je možné dôvodne predpokladať, že sporné poplatky v tom čase požadovali všetky bankové inštitúcie, len s rôznou výškou a podnetom nielen na podanie žaloby bolo až vydanie uvedeného rozhodnutia Spolkového súdneho dvora SRN zo dňa 7.6.2011, keďže žalobca bez akýchkoľvek námietok žalovanému sporný poplatok uhradil až do 3.10.2012. Spornú zmluvnú podmienku posúdil aj s ohľadom na ust. § 53 a nasl. Občianskeho zákonníka a uzavrel, že zmluvné ustanovenie nie je možné považovať za individuálne dojednané, keďže žalobca ako spotrebiteľ mal možnosť sa pred podpisom zmluvy s ním oboznámiť a nemohol ovplyvniť jeho obsah. Dospel však k záveru, že uvedené zmluvné dojednanie nespôsobuje takú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, ktorú by bolo možné označiť za značnú a spôsobujúcu jeho neprijateľnosť, resp. neplatnosť. Neprijateľnosť tejto podmienky pritom hodnotil so zreteľom na povahu služby, na ktorú bola zmluva uzatvorená (poskytnutie hypotekárneho úveru), ako aj na všetky okolnosti súvisiace s uzatvorením zmluvy v dobe uzatvorenia zmluvy (zákonne aprobovaná možnosť účtovania si poplatkov za vedenie a správu úverového účtu a zároveň cenová politika jednotlivých bankových inštitúcií v danom čase). Konštatoval, že po preskúmaní všetkých okolností, za ktorých bola zmluvná podmienka dojednaná, nezistil zlý úmysel dodávateľa (obohatiť sa na úkor žalobcu ako klienta) a keďže sporná zmluvná podmienka nevykazuje znaky neprijateľnej podmienky a súd pri vyhodnotení všetkých skutočností nedospel k záveru, že nie je potrebné ju kvalifikovať ako neprijateľnú s dôsledkami z toho vyplývajúcimi a zároveň pri komplexnom hodnotení všetkých podmienok nedospel k záveru, že na strane dodávateľa išlo o zrejmy zlý úmysel a toto konanie žalovaného nemožno označiť ako konanie v rozpore s dobrými mravmi, teda ako konanie, ktoré má za následok absolútnu neplatnosť zmluvného dojednania, žalobu v plnom rozsahu ako nedôvodnú zamietol. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“) v spojení s ust. čl. 4 ods. 2 C.s.p., podľa ktorého úspešnému žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal s ohľadom na rozumné usporiadanie procesných vzťahov, keďže žalovaný si náhradu trov konania neuplatnil, ani mu žiadne nevznikli.

3. Proti uvedenému rozsudku podal odvolanie žalobca z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b) a h) C.s.p., t.j., že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Považoval za nesprávny záver súdu prvej inštancie, že zmluva o hypotekárnom úvere nie je spotrebiteľskou zmluvou, nakoľko skutočnosť, že táto zmluva nie je spotrebiteľským úverom v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch, neznamená, že sa na ňu nevzťahuje právna úprava spotrebiteľských zmlúv v zmysle Občianskeho zákonníka

vrátane inštitútu neprijateľných zmluvných podmienok. Vytykal súdu prvej inštalcie, že uvedené svoje konštatovanie ďalej nerozvinul a nespresnil, akým spôsobom táto skutočnosť v konečnom dôsledku vplývala na jeho rozhodnutie, z toho dôvodu považoval odôvodnenie rozsudku v tejto časti za zmätočné a nepreskúmateľné. V súvislosti s tvrdením prvoinštančného súdu, že zmluvné strany uzatvorili úverovú zmluvu slobodne a vážne, poznajúc jej obsah, uviedol, že vo vzťahu k existencii neprijateľnej zmluvnej podmienky je uvedené tvrdenie irelevantné, nakoľko účelom zavedenia ochrany práv spotrebiteľa bola ochrana slabšej strany pred nevýhodnými podmienkami predkladanými dodávateľom. Za zmätočné a nesprávne považoval konštatovanie súdu o tom, že je otáznе, do akej miery mohol žalobca ovplyvniť dojednanie úverovej zmluvy. V prvom rade poukázal na to, že súd prvej inštalcie v konaní neskúmal do akej miery mohol alebo nemohol žalobca ovplyvniť ustanovenia úverovej zmluvy, či bola snaha z ktorejkoľvek strany meniť úverovú zmluvu a nedal žalobcovi možnosť preukázať, že zmena úverovej zmluvy nebola možná s tým, že ak mohol ovplyvniť ustanovenie týkajúce sa rozhodcovskej doložky, neznamená to automaticky, že mohol ovplyvňovať aj ostatné ustanovenia zmluvy. Z uvedených dôvodov považoval záver súdu za arbitrárny, v rozpore so skutkovým stavom, čím poprel žalobcovi právo na spravodlivý proces a uplatnenie si svojich procesných práv. Navyše poukázal na odôvodnenie rozsudku, v ktorom súd prvej inštalcie zároveň konštatuje, že sporné zmluvné ustanovenie nie je možné považovať za individuálne dojednané. Záver súdu prvej inštalcie o tom, že nejde o neprijateľnú podmienku, považoval za nesprávny aj s odkazom na dôvodovú správu k novele zákona o bankách a zákona o spotrebiteľských úveroch a s odkazom na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove zo dňa 21.11.2012, sp.zn. 18Co/109/2011, v zmysle ktorého za neprijateľnú sa považuje aj zmluvná podmienka, ktorá vyjadruje finančný záväzok spotrebiteľa za plnenie, ktoré mu po materiálnej stránke nie je dodané a slúži v skutočnosti záujmom dodávateľa (tzv. teória skutočného plnenia). Z uvedeného dôvodu považoval rozsudok za nesprávny, vychádzajúci z nesprávneho právneho posúdenia veci. Na základe uvedeného žiadal, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok tak, že vyhovie žalobe v plnom rozsahu, alternatívne, že prvoinštančný rozsudok zruší a vec vráti na ďalšie konanie.

4. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu vyjadril v podaní zo dňa 31.5.2018, v ktorom namietal, že žalobca nepreukázal v danom prípade naliehavý právny záujem. Ďalej poukázal na to, že zmluvné podmienky týkajúce sa hlavného predmetu plnenia alebo primeranosti ceny nemôžu spôsobovať nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán, pričom otázka, či klient „dostane“ za konkrétny poplatok konkrétnu službu/protiplnenie, je otázkou primeranosti a v prípade, že ide o cenové dojednanie, nemôže byť preskúmaná a vyhlásená za neprijateľnú zmluvnú podmienku. Uviedol, že vedenie (správa) úveru zahŕňa nasledovné činnosti: zaevidovanie úveru do transakčného systému banky, pravidelné denné generovanie alikvótnej časti úroku prislúchajúcemu ku konkrétnej splátke, zaúčtovanie pravidelnej ako aj mimoriadnej splátky úveru a automatické zníženie výšky istiny, generovanie mesačných výpisov, kontrola záväzkov vyplývajúcich z úverovej zmluvy, sledovanie trvania fixácie, evidencia záložného práva, prehľad údajov o úvere, zasielanie aktuálnych informácií. Z uvedeného vyvodil, že vedenie úverového účtu neslúži len potrebám banky, ale aj klienta. Konštatoval, že zmluva bola uzatvorená podľa slobodnej a vážnej vôle zmluvných strán a žalobca mal možnosť vybrať si subjekt, s ktorým uzatvorí zmluvu. Poukázal na to, že ochranu spotrebiteľa nie je možné pojať ako ochranu ľahkomyselnosti a nerozvážnosti. Upriamil pozornosť na to, že poskytnutie úveru je potrebné chápať ako komplexný bankový produkt, za ktorý je platená cena spočívajúca v úrokoch a poplatkoch, pričom žalobca vedel, že bude platiť aj poplatok a poznal jeho výšku, o čom svedčí aj skutočnosť, že poplatok riadne platil. Poukázal na ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu ČR a Ústavného súdu ČR, z ktorej vyplýva, že súdny poplatok za vedenie účtu bankám priznávali. Uviedol, že dojednanie poplatku bolo do 10.6.2013 v Slovenskej republike legitímne a nemôže byť preto považované za neplatné, pričom v zákone o bankách a v zákone o spotrebiteľských úveroch sa výslovne počítalo s účtovaním poplatkov a predpokladali s ním pri výpočte RPMN. Rovnako s ním počítala aj Spotrebiteľská smernica, s tým, že žalovaný prestal poplatok účtovať v júni 2013 pri všetkých úverových klientoch. Podľa jeho názoru pri posudzovaní neurčitosti zmluvného dojednania nie je možné vychádzať iba z gramatického výkladu, ale je potrebné prihliadať ku všetkým okolnostiam daného prípadu, pričom požiadavka určitosti predmetu plnenia nemôže byť zamieňaná s požiadavkou výpočtu konkrétnych úkonov, ktoré také plnenie obsahuje. Na základe uvedeného žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil.

5. Žalobca reagoval podaním zo dňa 14.6.2018, v ktorom vo vzťahu k naliehavému právnomu záujmu uviedol, že tento je daný z dôvodu právnej istoty v otázke skutočnej výšky dlhu a je daný zo samotnej podstaty zákona o ochrane spotrebiteľa. Poukázal na dôvodovú správu k zákonu č. 132/2013 Z.z., z ktorej vyplýva, že k zrušeniu poplatkov za vedenie účtu pristúpil zákonodarca z dôvodu, aby spotrebiteľia neboli povinní uhrádzať bankám poplatky za služby, ktoré reálne nevyužívajú a ani neslúžia pre ich potreby. S poukazom na rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne, sp.zn. 23Co/301/2016 zo dňa

22.5.2017 uviedol, že správa úveru zahŕňa úkony, ktoré veriteľ vykonáva pre svoje potreby, nie pre potreby dlžníka, pričom z VOP nie je zrejmé, v čom spočíva správa úveru. Konštatoval, že skutočnosť, že spotrebiteľ má možnosť výberu medzi viacerými dodávateľmi nemôže oprávňovať dodávateľa k tomu, aby do zmluvných vzťahov so spotrebiteľmi zakomponoval neprijateľné podmienky. Podľa jeho názoru platenie poplatku za vedenie úverového účtu je v rozpore so spotrebiteľským právom a predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku spočívajúcu v tom, že spotrebiteľ platí banke za služby, ktoré mu reálne nie sú poskytnuté, resp. ich reálne nemôže využívať.

6. V podaní zo dňa 27.7.2018 žalovaný okrem už predtým uvedenej argumentácie uviedol, že eurokomfortný výklad zákona nemôže nahradiť výslovné znenie zákona a nepriamy účinok smernice nie je absolútny.

7. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu a medziach dôvodov odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 a 378 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „C.s.p.“), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p.), keďže sa nejednalo o prípad, v ktorom by bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, nariadenie pojednávania si nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je podané dôvodne.

8. Odvolací súd ako prvoradé konštatuje, že v prejednávanej veci súd prvej inštancie postupoval v konaní a pri rozhodovaní aj s použitím ustanovení Občianskeho súdneho poriadku v znení účinnom do 30.6.2016. O odvolaní žalobcu rozhodoval odvolací súd po nadobudnutí účinnosti zák.č. 160/2015 Z.z. , viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C.s.p.).

9. Podľa § 470 ods. 1 C.s.p. ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

10. Podľa § 470 ods. 2 C.s.p. právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Ak sa tento zákon použije na konania začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, nemožno uplatňovať ustanovenia tohto zákona o predbežnom prejednaní veci, popretí skutkových tvrdení protistrany a sudcovskej koncentracii konania, ak by boli v neprospech strany.

11. Podľa § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

12. Podľa § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

13. Podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

14. Podľa § 53 ods. 12 Občianskeho zákonníka neprijateľnosť zmluvných podmienok sa hodnotí so zreteľom na povahu tovaru alebo služieb, na ktoré bola zmluva uzatvorená, a na všetky okolnosti súvisiace s uzatvorením zmluvy v dobe uzatvorenia zmluvy a na všetky ostatné podmienky zmluvy alebo na inú zmluvu, od ktorej závisí.

15. Podľa § 1 ods. 3 písm. a) zákona o spotrebiteľských úveroch účinnom do 31.12.2012 spotrebiteľským úverom nie sú hypotekárny úver a komunálny úver podľa osobitného predpisu.

16. Odvolací súd v prejednávanej veci dospel k záveru, že daný vzťah medzi sporovými stranami založený zmluvou o hypotekárnom úvere je potrebné považovať za vzťah spotrebiteľský, nakoľko bol uzatvorený medzi spotrebiteľom (žalobcom) a dodávateľom (žalovaným), a to bez ohľadu na skutočnosť, že hypotekárny úver nie je spotrebiteľským úverom v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch. Z uvedeného vyplýva, že sa na daný vzťah aplikujú ustanovenia o ochrane spotrebiteľa, predovšetkým

ustanovenia piatej hlavy Občianskeho zákonníka. Zároveň je potrebné vyvodiť, že naliehavý právny záujem sa neskúma pri žalobách na plnenie, čo je aj daný prípad.

17. Vo vzťahu k námietke žalovaného ohľadom vylúčenia neprijateľnosti zmluvných podmienok týkajúcich sa hlavného predmetu plnenia alebo primeranosti ceny, odvolací súd upriamuje pozornosť na znenie § 53 ods. 1 druhá veta Občianskeho zákonníka. Žalovaný v priebehu konania (ako aj v podanom odvolaní) argumentoval tým, že zmluvné podmienky týkajúce sa hlavného predmetu plnenia alebo primeranosti ceny nemôžu spôsobovať nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán. Vo vzťahu k určitosťi hlavného predmetu plnenia alebo primeranosti ceny sa však nemožno podľa názoru odvolacieho súdu uspokojiť s jeho argumentáciou, že nemožno od dodávateľa požadovať výpočet konkrétnych úkonov, ktoré obsahuje toto plnenie, t.j. poplatok za vedenie/správu účtu. Ak by sa prijal takýto výklad, potom by ani nebolo dosť dobre možné identifikovať, či ide o primeranú alebo neprimeranú cenu za určité plnenie. Podmienkou „nemožnosti“ vyslovenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky týkajúcej sa hlavného predmetu plnenia alebo primeranosti ceny je jej určitosť, jasnosť a zrozumiteľnosť. S ohľadom na uvedené potom nemožno vyvodiť ani skutočnosť, že poplatok bol zo strany žalobcu uhrádzaný za služby, ktoré skutočne prijal. Pokiaľ ide o argumentáciu, že zákon o spotrebiteľských úveroch výslovne počítal s poplatkom za vedenie účtu, je potrebné konštatovať, že tento predpis sa na hypotekárne úvery nevzťahoval.

18. So zreteľom na uvedené je možné konštatovať, že žalovaným účtovaný poplatok za vedenie/správu účtu je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, t.j. zmluvnou podmienkou, ktorá spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, z toho dôvodu je neplatná. Neprijateľnosť pritom možno vyvodiť napriek tomu, že ide o hlavný predmet plnenia, resp. primeranosť ceny, keďže táto zmluvná podmienka nebola vyjadrená určito, jasne a zrozumiteľne. Odvolací súd zároveň udáva, že procesnú obranu, spočívajúcu v tvrdení, že poplatok je účtovaný za služby, ktoré sú aj v prospech spotrebiteľa (s výpočtom úkonov, ktoré zahŕňa správa/vedenie účtu), použil žalovaný prvýkrát až v odvolaní. Odvolací súd z daných dôvodov tieto tvrdenia považuje za novoty, na ktoré nemôže v odvolacom konaní prihliadať, pretože prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, ktoré doteraz neboli použité, môže strana sporu uplatniť v odvolacom konaní len za podmienok ustanovených v § 366 C.s.p., ktoré predpoklady za daných okolností splnené neboli. Na základe uvedeného potom možno konštatovať, že v konaní nebolo preukázané, že spoplatňované služby za vedenie/správu účtu predstavujú plnenie, ktoré by bolo v záujme spotrebiteľa, resp. že spotrebiteľ získal od dodávateľa za účtovaný poplatok skutočné protiplnenie. Z dôvodu neplatnosti takéhoto dojednania má žalobca nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia v uplatňovanej výške, ktorú žalovaný nerozporoval spolu s úrokom z omeškania v zmysle § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 ods. 1 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka vo výške 8,75% ročne odo dňa omeškania žalovaného so splnením dlhu.

19. Pokiaľ žalovaný namietal, že zmluva bola uzatvorená podľa slobodnej a vážnej vôle zmluvných strán a žalobca mal možnosť vybrať si subjekt, s ktorým uzatvorí zmluvu odvolací súd konštatuje, že vo vzťahu k existencii neprijateľnej zmluvnej podmienky je uvedené tvrdenie irelevantné, nakoľko účelom zavedenia ochrany práv spotrebiteľa bola ochrana slabšej strany pred nevýhodnými podmienkami predkladanými dodávateľom. Inými slovami, ochrana spotrebiteľa spočíva v tom, aby dodávateľ už pri uzatváraní zmluvy nepredkladal spotrebiteľovi neprijateľné a nevýhodné zmluvné podmienky.

20. Na základe uvedeného odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie podľa § 388 C.s.p. zmenil tak, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 65,78 eur za uhradené poplatky za vedenie účtu ako aj úrok z omeškania zo žalovanej istiny vo výške 8,75% ročne zo sumy 65,78 eur od 3.10.2012 do zaplatenia.

21. O trovách konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p. (súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci) v spojení s § 262 ods. 1, 2 C.s.p. a § 396 ods. 1, 2 C.s.p.. a priznal žalobcovi proti žalovanému nárok na plnú náhradu trov konania s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktorý vydá súdny úradník.

22. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).